

LA CAMPANA DE GRACIA

(DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA)

Aquest número 10 cts. per tot Espanya

NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

NOTES D'ANGIATERRA

Tres aspectes de la vaga dels miners

UN MALFACTOR

A Pasto (Colòmbia), ha mort l'home negre, la fera sinistra i esdedegada de sang que fou el capellà Santa Cruz.

El famós trabucaire estava en un convent, s'havia retirat a la vida monàstica a fer penitència dels seus crims.

El seu penediment, no obstant, no deuria ésser gaire sincer, no deuria ésser molt pregon quan ha pogut arribar als vuitanta o noranta anys. Es necessita estómac!

Es veu que Santa Cruz tenia una fe cega en la misericòrdia divina, i deuria pensar:

—No t'escarrassis.

Quan tota l'aigua del Jordà era poca per rentar les seves mans!

Quan per redimir-lo a ell sol es necessitaria tota la sang de Crist!

Que al cel sigui, doncs... si el volen.

Que Déu l'hagi perdonat... si pot.

Els homes no podem.

La terra, ara que no l'aguanta, respira.

A la terra era una taca, un gep, una monstruositat, quelcom que feia dubtar de la Providència i blasmar la justícia divina.

A Espanya, el tigre tonsurat no hi cabia, hi havia masses coses ofeses per ell, i a l'acabar la guerra civil, emigrà a França, primer, després a Amèrica.

Altres capitostos de la facció, menys inhumans, menys cruels que Santa Cruz, pogueren restar a Biscaia, a Navarra, viure entre els seus parcials, morir a la pàtria tranquil·lament.

Però contra el capellà d'Hernalde, les pedres s'haurien aixecat, les innombrables víctimes clamaven arreu venjança.

Els mateixos carlins el rebutjaven.

En Lizàrraga el volgué fusellar.

Als que tenien una mica de consciència, un vestigi de sentiment, els feia fàstic la seva ferocitat.

Santa Cruz no era un catòlic, no era un legitimista, no era un fanàtic, no era un guerriller: era un criminal.

Matava pel pler de matar. Emplomava criatures, dones. A una, que estava en mesos majors, d'una puntada de peu al ventre la va fer avortar.

Robà i fusellà a companys seus, a rectors com els de Portueche i Astigarraga; i féu el mateix amb partidaris qualificats de don Carles i fins amb "cabecillas" com Egozcue.

Per lliurar-se de remordiments o per complaure's en les seves tortures, als que condemnava a mort, abans d'executar-los, els confessava i els donava el combregar.

I quan els tenia a punt, deia a la partida:

—Ja els hi posat bé amb Déu. Ja els hi podeu encendre el cap.

Les víctimes eren presoners de guerra, soldats liberals, com els carrabiners d'Endarlara, que havien capitulat honrosament i a qui s'havia promès conservar-los la vida.

I el més greu és que el qui perpetrava aquestes malifetes era, com Caixal i Estradé, com el capellà de Flix, un ministre de la religió.

L'altar i el tron; Déu, la pàtria i el rei estaven ben servits.

ANGEL SAMBLANCAT.

Un equivocat

Al senyor Senador Gómez li sembla una "lluïta sense finalitat" i "una persecució doctrinal inadmissible davant de la raó i de la justícia" l'acció anticlerical del president Calles a Mèxic.

"El Debate" reproduïx i comenta complascut les paraules del senyor Senador Gómez.

El senyor Senador Gómez és notari i georgista, i escriu articles bastant pesadets, que tenen aspecte mig d'acta notarial, mig de sermó de puritat socialista a la manera de l'Henry George.

Els notaris són molt curiosos.

No sabem, no recordem ara si és Gómez de la Serna—un altre Gómez—o Cansinos-Assens qui, per a insultar a la joventut estudiosa i altruista d'avui en dia, els anomena fills de notari.

En aquesta expressió hi ha més del que es veu, puix ja es comprendrà que fill de notari és la manera decent de dir a aquests xicots una altra cosa.

Però, si els notaris són uns tipus magnífics, els georgistes encara ho són més.

Ja hem vist de quina enginyosa manera el senyor Baldomer Argente fa compatible el georgisme amb el romanonisme.

I, és clar, que si un georgista pot ésser monàrquic i correligionari de Romanones—un dels majors propietaris del regne—de la mateixa fàison pot ésser clerical i enemic de Calles.

Ara que nosaltres pensàvem que això era possible en el senyor Baldomer Argente, però no en el senyor Senador Gómez.

Sempre s'aprèn alguna cosa.

El senyor Senador Gómez és un viu, com el senyor Argente, o és un equivocat?

Mentre l'autor de "La canción del Duero" no sigui ministre, com el seu correligionari romanonista, pensarem que és tan sols un equivocat.

Si sabés explicar-me, voldria fer un anàlisi d'aquesta gent, que li diuen "baixa i ordinària", per treure la conseqüència de què la intel·ligència també té un monopoli, també és abassegada per la "buena sociedad", però crec que no caldrà fer-ho perquè una vegada hagin desfilat per ací els més notables, cadascú es farà els comentaris; tots vindreu a la meua; tots mastegareu entre dents un renech de ràbia contra aquest egoisme tan gran dels homes que nequen amb la seva obstrucció la intel·ligència pròpia als altres homes, si pertanyen aquests al poble humil, al pobre poble, que ja no li queda res, i que si vol fer gala de la propietat de què la divina providència l'ha investit, té que malvaratar-la dintre una taverna.

PEPET.

JOCS DE MANS

El francès Manuel Brousse, popular ex diputat, representant d'un districte dels Pirineus Orientals, que té amics a Barcelona i altres llocs del Principat, i amiat indisoluble amb un ex ministre, en Pams, qui també té entre nosaltres apreciables amistats, ha tingut una pensada d'abast internacional, que convé que la conegui tot el poble català. El polític Manuel Brousse ha dit molt entusiasmat: —Que Espanya demana Tànger per a poder completar la missió que li fou dada, d'establir el protectorat espanyol damunt les terres del Marroc?, és natural que Espanya vulgui i reclami aquella bella ciutat. Per mi, que li donguin, vaja!, però no a la babalà. sinó de fàison que en tregui França alguna utilitat. Ací, arran de la frontera dels Pirineus enartrats, hi ha el bonic poblet de Llúvia, el qual a Espanya pertany. (Llúvia ve a ésser una poma que de l'arbre ha relliscat i en plena terra de França fa temps que està madurant.) —Que ens cedeixi Espanya a Llúvia, perquè quasi res en fa i la té fora de casa... de què es tracta al capdavant?, d'uns quilòmetres de terra i uns centenars d'habitants? Bé val la ciutat de Tànger aquest petit regal!— Caram!, i quina pensada ha tingut l'ex diputat! Llàstima que tan bonica com és, no anirà endavant, perquè això dret donaria igualment a demanar compensacions a les altres potències que s'han lligat amb el tractat d'Algecires, que ara es té de repassar; i què voldria Anglaterra?, uil!, ni vull pensar-ho pas! Es veu que aquesta vegada el valent ex diputat ha tingut una hora tonta (a tothom li pot passar), i es comprèn, perquè en sa terra tothora estan somniant en lograr compensacions, vinguin de dalt o de baix, i aquesta, encara que petita, faria un soroll molt gran. Res, que d'amics com en Brousse que pensin fer jocs de mans polítics, dels que sorprenen i arriben a enlluernar no en volem, ni ens fan cap falta; ja estem prou escarmentats. "Qué amigos tienes, Benito!" No ho haguera pas dit mai!

FLOK.

Per la pau del món

Signat per Norman Angell, C. F. Andrews, Henri Barbusse, Annie Besant, Miquel d'Unamuno, Albert Einstein, Toyohiko K., Víctor Margueritte, Bertrand Russell, M. K. Gandhi, Ellen Key, Cristòfor L. Lange, Dr. G. Marañón, Lord Carmoor, Artur Ponsonby, Romain Rolland, Dr. Ignaz Seipel, Philip Snowden, Rabrindanath Tagore, Fritz von Unruh, H. G. Wells, etc., ha estat fet públic un document demanant que es doni un pas definitiu per al desarmament de les nacions. A aquest fi pensen dirigir-se a la Societat de Nacions, proposant d'abolir el servei militar obligatori com a un primer acte públic de manifestació pacifista. Fan una crida també a tots els homes i dones de bona voluntat, perquè ajudin els il·lustres signants a crear a totes les nacions un moviment d'opinió que inciti els governs i la Societat de les Nacions a obrar vigorosament en el sentit del desarmament general per la supressió del servei militar obligatori, únic mitjà d'obrir el camí a una era de llibertat i de fraternitat entre els pobles de la terra.

Ens adherim de cor al manifest dels il·lustres signants. Tan de bo el seu prec fos atès! Fem entre tots, doncs, que ho sigui; fem adeptes per a aconseguir que siguem majoria els pacifistes.

Espanya i la Societat de Nacions

No ens hem fet mai il·lusions respecte a l'admissió d'Espanya al Consell permanent de la Societat de Nacions.

I no ho diem així com la guineu, perquè estan verdes, no.

La tal Societat de Nacions no és més que l'aliança d'unes quantes nacions per assegurar la seva hegemonia sobre les altres.

No és la societat universal, la societat gran de Nacions, sinó la societat petita, la "entente cordiale" d'uns quants interessos armònics, provisionalment armònics.

Éssent així, li convé a Espanya entrar en el cercle d'uns interessos que si avui van d'acord demà poden estar i estaran fatalment en pugna?

Es clar que la conveniència és dubtosa.

No ens amoinem, doncs, gaire perquè ens neguin l'ingrés en el Consell permanent de la Societat de Nacions.

Quan una casa es trontolla, quan un edifici està amenaçat de ruïna o d'incendi, el millor és estar aprop de la porta.

Així un se'n pot sortir quan vol.

AQUEST NUMERO HA ESTAT

VISAT PER LA PREVIA

CENSURA GOVERNATIVA

tar-li en el despertar d'un dia, la generositat més pura i més noble que se li pot oferir el perdó dels homes.

JULIA GUAL.

"La taberna del mal abrigo"

A la Barceloneta hi han varies tavernes; no tantes com a Còrdova, però Déu-n'hi-doret! Si en comptes d'ésser establiments d'aquesta categoria, fossin llibreries, no tindrien cap interès. Ningú se n'ocuparia, ni nosaltres mateixos; la raó és ben senzilla. D'una llibreria només se'n poden treure llibres i comentaris d'homes que els llegeixen, i això, avui, no té gaire interès per la gent; en canvi, d'una taverna, si és com la que jo vull descriure, de mica en mica se'n pot treure un Diccionari nou, amb un argot especial, idees noves, xistus nous i fins iniciatives grans.

Fetes aquestes petites salvetats com a preàmbul, vaig a parlar-vos de l'establiment més original i popular d'aquesta popular barriada.

Li diuen "La taberna del mal abrigo". L'etimologia del cognom, no la puc desxifrar, degut a què en Cisquet—l'amo—, tampoc ho sap; però el nom no fa la cosa.

Doncs, bé: en aquesta taverna, els que hi van a fer-la petar en havent sopat, no porten idees negres ni clares; no hi van a ubriagar-se, ni a fer gatzara, sinó a discutir, però a discutir a crits. Allà hi veieu al cèlebre "Tola", aquell argonauta que improvisant-se capità de la marina, va fer un viatge a Masnou ficat dintre una bujola; al "Bon noi", que sap la vida dels peixos com en Ruskin; en "Barrabàs", que sense saber de lletra, fa matemàtiques i les treu exactes; en "Chipa", traient els drapets al sol a en "Flammarion"; en "Sòcrates", un home de moll que porta al cervell dues tonelades de filosofia; el "Màximes", que en té un repertori com en Sancho; en "Dec de Jorn", o sigui l'home dels "tinyols"; i uns quants més que són interessants de debò. I dic interessants perquè sembla talment que això de saber—sense haver anat a estudi—tingui el seu mèrit.

'SHUM'

A les planes d'aquest setmanari s'ha iniciat un crit a favor d'aquell jove i desgraciat artista que en aquella Barcelona encesa per tots els odis, va trobar la seva malaurança.

"Cap diari d'esquerra ens ha seguit..." deia setmanes enrera.

No és una vergonya que a Barcelona, entre la premsa sumptuosa i voluminosa, sia de dreta o d'esquerra que això no interessa, no hi hagi uns quants homes de bona voluntat, que ajudin a aquesta obra de justícia, de misericòrdia o de caritat, que és i representa la llibertat de Joan Baptista Acher, "Shum"?

Es, potser, que el demanar justícia o misericòrdia és patrimoni exclusiu d'un determinat sector?

Pietat pels caiguts!, proclamà la veu evangèlica.

I la premsa de Barcelona, ofegada que està d'esqueles, anuncis i notícies sensacionals, poblada de periodistes de "llanterna"—oh, caríssim Puig i Ferrer!—que oceixen la seva consciència a la soldada vil per devenir peces mecàniques, complement de la rotativa de ferre, no pot ni vol alçar la veu per un caigut, per caigut que sia, que com més caigut es troba, més necessita de consol.

"Shum", el jove artista del cos i l'ànima torturada, viu la tragèdia d'una presó.

Qui no el perdonaria si una falta hagués comès?

Perquè estem segurs que és una obra de justícia, alcem la veu a favor d'aquest indult.

La justícia mai és tan bona que quan és generosa.

Homes de dreta o esquerra, que teniu un cervell per pensar i un cor per sentir, obriu el vostre esperit a la veu de cada dia, i oferiu la noble flor de la generositat a la causa honrada de portar la llibertat a "Shum", aquest jove que en el fons d'una presó sent la tortura del cos i de l'ànima.

Mai serà tan digne ni tan noble la nostra solidaritat, com en un cas com aquest.

Es una joventut que es marceix a l'ombra d'unes parets que el separen del món i de la vida; és un ideal de redempció artística que demaneu aquesta solidaritat en favor seu, i por-

OBRA NOVA
SEGONA SERIE DE
PRESONS D'EUROPA
En Serrallonga autèntic : La fi del bandolerisme : El govern del duc d'Olivares : Empronament dels diputats de Catalunya : El Corpus de sang : Mort del comte de Santa Coloma
Per F. Girbal Jaume
Un tomo en 8.º il·lustrat, amb gravats de l'època. Ptes. 2

Les grans desgràcies en tot Catalunya

Una paret s'ensorrà i aixafà dues barraques, morint sis dels seus set habitants, a Sant Andreu.

A Ripoll, el Besòs se n'endú un automòbil amb els nou que l'ocupaven i un salvador; moren tots deu; l'automòbil estava ocupat per l'industrial Mas Bagà i la seva família.

Entre Ampolla i L'Ametlla, un mur de contenció cau i aixafa dos vagons del correu de València; vint morts, trenta cinc ferits, cinc d'ells molt greus, i noranta contusos.

A Sant Roi de Llobregat, desbordà un torrent, inunda el poble i fa explotar un dipòsit acetilè; s'enderroquen tres cases; moren tres habitants i un altre queda ferit.

Veus ací les grans desgràcies que el darrer temporal ha causat a tot Catalunya. Ha estat un gran temporal a tota la Península, però Catalunya ha rebut més. Al cap de pocs dies d'un gran temporal, un altre de més petit causa moltíssimes més víctimes. Estem de desgràcia. El nostre país està de dol; demanem a la Natura que no ens envii més malvestats.

Tabacosi

El tabac és el flagell més terrible de la civilització. El tabac sol fa més víctimes que tots els demés veris plegats.

Del tabac es treu la nicotina, alcaloide perillós, un dels més verinosos. No cristallitza, i això dona una idea dels seus terribles efectes bioquímics. Un cop la nicotina dins l'economia, ja quasi bé no s'elimina mai. Una sola gota de nicotina a l'ull d'un cavall, el mata. La nicotina es treu per infusió i per destil·lació. De manera que el fumador, tant amb el fum com amb la saliva, la recull. I així com els demés tòxics marxen de l'organisme, aquest no; va penetrant la cèl·lula, fins que aconsegueix matar-la; provocant el càncer i totes les malalties que tenen per causa l'esgotament cel·lular.

Heus ací alguns dels accidents més comuns produïts pel tabac, o, millor dit, per la nicotina: Paràlisi general i enagenació, desordre en les idees, pèrdua de la memòria i de la intel·ligència, nàusees, vòmits amb tendència al síncope, ceguera en la majoria dels individus, dilatació de les pupil·les i un grapat de fenòmens patològics.

Set mil·ligrams de nicotina paralitzen el sistema nerviós central. El tabac té del tres al nou per cent de nicotina. No hi ha contraverí.

DIEGO RAMON.

Tànger per Espanya

La gran majoria dels que volen que Tànger sigui incorporat al protectorat espanyol, no saben el que volen i el que demanen.

Verament, Tànger internacionalitzat és un disbarat; és, sobretot, un perill constant per a les nostres tropes i per les nostres possessions africanes.

Però, no trobaran els contrabandistes en l'extensa costa mediterrània i atlàntica esclertes per on ficar-se, per on entrar i sortir quan Tànger sigui espanyol?

I Tànger espanyol no és l'espina del Marroc clavada més fonament en el cor d'Espanya?

Demés, si les potències que tenen interessos mediterranis ens donen Tànger, no exigiran compensacions?

I bé: Quines compensacions seran aquestes? Les podrem atorgar?

De la disjuntiva establerta pel general Primo de Rivera—Tànger o l'abandó—, sembla aquest últim extrem, al primer cop d'ull, el més dolorós.

Però a la llarga, si a ell s'arribava, tots acabaríem per beneir-lo.

LA "IAIA"

Ja se sap, quan la calor apreta, la gent de ciutat envaeix platges, poblets i masies. La majoria marxen de la urbanització, la higiene i la comoditat per entafurar-se en cataus rònecs, insalubres i avivats de tota mena d'insectes mortífics, però ço essencial és donar-se el to de passar una temporadeta a fora, alternant amb els resignats pagerols, explicant-los-hi facècies que la bona gent de muntanya escolta fent una mitja rialleta d'incredulitat.

La que més es distingeix per a fer-se petar la "claque" amb les veïnes, és la "iaia". Amb un noieta de poc temps al braç—almenys la d'aqueixa silueta el portava—, fill d'un fill d'ella, comença a atabalar a la soferta "assem-

blea"—que per regla general totes estan carregades de mainada—relatant-los la interminable auca del plançó que els mostra vestidet amb tan escassa roba que a penes s'hi embolicaria un ocell, i les pobres veïnes, si no de grat per força, tenen d'escoltar i riure l'enfilall de gràcies i acudits que la "iaia" s'empenya en posar al nadó, que a penes sap tancar i obrir els ulls...

—Li sóc "iaia", sabeu?—acaba dient la marejadora senyora de ciutat.

I una vella arrugada i rovellada, que ha escoltat amb la paciència de Job la xerrameca de la "iaia", li respon amb certa ironia:

—Aqueixa criatura si no se li mora la padrina i la creuen, anirà lluny.

Venint de l'hort diu la forastera:

—Es que no li en sóc de padrina; li sóc "iaia" (recalcat). Padrina pot ésser-ho qual-sevol, mentre que "iaia", no; "iaia" és un privilegi!

Una veïna que sabia l'auca de la família de la "iaia", replicà burleta:

—Un privilegi concedit per l'amo del seu fill.

Les boques del chor s'obriren en una rialla feridora, mentre la "iaia" seguia l'inexhaustible panegíric, cofoia de poder ésser "iaia"

PONCELL.

Psalm dels psalms

XIII

Durant tres anys Sant Camil fou un bon "guardia civil".

XIV

Ai, el pobret Sant Climent que una nit que feia vent va vessà un got d'aiguarent!

XV

Diuen que Sant Adrià en una nit de tempesta va volgué obrir la finestra, i després... la va tancà.

XVI

De petit Sant Seferí navegava amb submarí.

XVII

Pobreta Santa Jovita, que quan tenia setze anys encara n'era petita!

XVIII

El gloriós Sant Bernat un diumenge al dematí ell tot sol es va "cruspi" quatre mil llengües de gat.

XIX

Desgraciat Sant Albert que sempre estava despert!

XX

Mentre n'era petiteta un piano de maneta inventà Santa Aniceta.

XXI

Es conta de Sant Narcís que a una mosca mormolera l'ofegà amb mala manera dintre una copa d'anís.

XXII

Pregueu per Sant Simeó que guiava un camió.

XXIII

Pregueu a Sant Salvador, que una nit de juliol, al passà un cargol, ai, pobret!, morí de por!

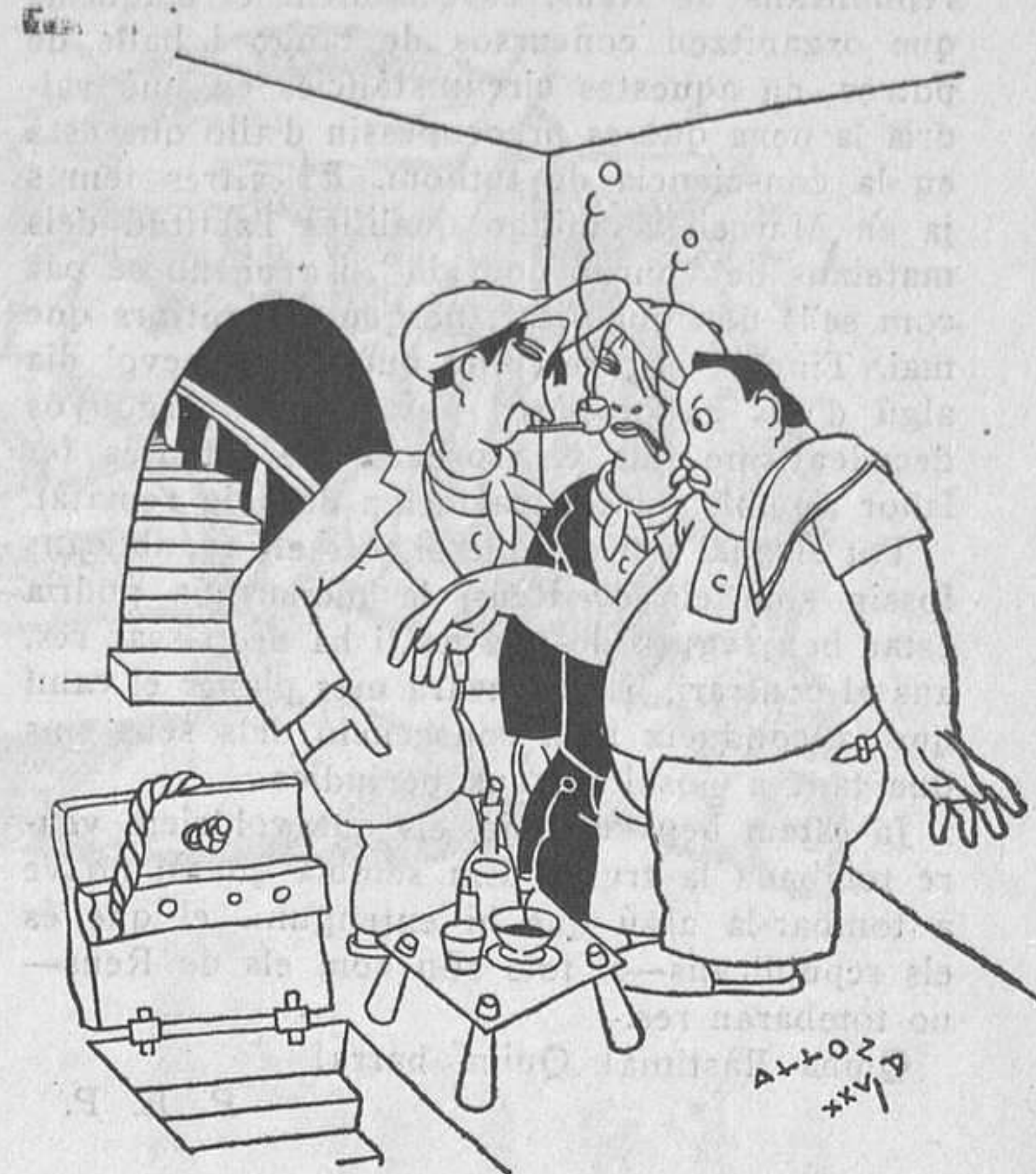
XXIV

Pobret Sant Pascual Bailón que sortint d'un envelat va agafar un enconstipat que el va dur a l'altre món!

XXV

Si mai la "Biblia" llegiu, en cap capítol veureu que el gloriós Sant Mateu fos fabricant de lleixiu.

ELS CONGREGANTS DE L'ESTORNUT.

CONSELL

—Ja torna a ésser a la presó? Sempre li havia dit que la Justícia castiga al que roba poc!

REUS

El republicans d'aquest poble estan bellugant-se d'allò més. No paren un moment de fer labor revolucionària. Des dels nacionalistes, als de la Casa del Poble (addictes a Lerroux), des del "Centro Republicano Autonomista" al "Círculo Republicano Catalán".

El primers jugant... a la bescambrilla i ballant sardanes; els segons celebrant curses ciclistes a l'americana, a la seva pista; els tercers organitzant concursos de tango i...—agafeu-se fort!—ensenyant a la joventut a ballar a l'"agarrao" per mitjà d'un piano de manubri que tenen llogat (procediment que en diem ensenyar potros), i els darrers fent la manilla i... "lo que cueiga".

Es una delícia, en veritat, el procedir dels

ELS FORASTERS

—Vol que li porti?
—Què? La maleta o la dona?

republicans de Reus, especialment el d'aquests que organitzen concursos de tango i balls de potros, en aquestes circumstàncies en què valdria la pena que es preocupessin d'allò que està en la consciència de tothom. En altres temps ja en Marcellí Domingo qualificà l'actitud dels mateixos de "burgo podrido", i avui, no sé pas com se'ls deu qualificar, perquè són pitjors que mai. Tinc la seguretat de què si qualsevol dia algú d'ells es proposés posar fi al vergonyós decadentisme que els rosega, que intentés fer labor republicana, el tractarien de boig rematat.

Tot el qual vol dir que si tots els republicans fossin com els de Reus, la monarquia podria estar ben segura de què no li ha de passar res, ans al contrari, li fan encara més planer el camí que la conduïx a la consecució dels seus fins que tant a nosaltres ens perjudica.

Ja estem ben cuits, ja, els que voldríem veure tombada la truita! Em sembla que si no ve a tombar-la algú que hi entengui... el que és els republicans—si tots són com els de Reus—no tombaran res.

Quina llàstima! Quina barra!

P. E. P.

Dimarts passat, al carrer de Mino, prop del Manicomí de la barriada de Sant Andreu, la pluja que va caure sobre la nostra ciutat, va tombar dues de les barraques allí instal·lades, i trobaren la mort sis dels seus habitants.

Senyor batlle, per què volem l'arranjament de la Plaça de Catalunya i els jardins de Montjuich?

Barriades obreres és el que manca! Aquest és el problema que hi ha que resoldre més aviat que cap més.

Entesos?

Com a ciutadans barcelonins exigim el que tenim dret a exigir.

No recordem el país, però pel cas és el mateix.

Una dona entrà tota nua en un restaurant concorregut, dient que volia implantar una moda que no trigaria gaire en fer-se popular. Gairebé tenia raó, perquè a aquest pas, aviat les dones aniran del tot despullades.

S'ha inaugurat una presó a Orihuela i se n'ha començat una altra a Saragossa.

A nosaltres el que ens fa més pena és saber notícies d'aquestes.

Voldríem que els diners que es gasten en presons, els destinessin a fer Universitats.

Estem segurs que al cap dels anys es tancaràn les presons que resten obertes.

Ens diuen que a Font Romeu (França), un espanyol, després de riure's de la situació de França, va encendre un cigar amb un bitllet de 20 francs. Va tenir que escapar, perquè de poc el maten.

Molt ben fet!

Trobem que és una burla tonta, i dels desvalguts no hi ha dret a riure's.

Ja que crema els bitllets, el millor que podrien fer és pendre'ls-hi tots.

Una altra vegada no faria l'ase.

MONUMENTS DEL SEGLE XX

La llibertat il·luminant el món.

El dictador de Grècia, Pangalos, ha estat deportat a la illa de Creta.

Igualment ho ha estat Abd-el-Krim, al punt on l'han destinat.

Tant l'un com l'altre, han plorat.

Es clar que no comparem l'un amb l'altre.

Potser que en Pangalos tingués més mala baba encara que Abd-el-Krim.

La Comissió de Cultura ha manat no obrir les escoles fins el dia primer d'octubre, per la raó, segons la dita Comissió, de què fa calor.

Ja sabem si tot el setembre farà calor?

Demés, la calor és un obstacle per a què els nens aprenguin?

Doncs, en aquests països càlids no podrà haver-hi escoles perquè tot l'any en fa de calor.

Creiem que això de la calor és una excusa perquè les criatures igual calor tindran a casa que a l'escola.

Més aviat diríem que és...

Vaja, no ho volem dir.

A la presó de l'Estat de Berlín hi han instal·lat una estació de radio, amb uns quants altaveus a cada pis.

Els hi transmetran les notícies al matí i a la tarda, i hi sentiran concerts fins a les 9 de la nit.

Sempre està bé aliviar el calvari dels desgraciats que van a parar a la presó.

Del mal el menys.

Prendran exemple els d'aquí?

L'advocat senyor Casas Sala, nostre benvolgut amic, ha estat exilat a València.

Ho sentim.

El lluc ha baixat de preu.

Es ven a dues pessetes el quilo... a Sevilla.

Els dependents dels banys de Sant Sebastià no van córrer a salvar a tres xicots que s'ofegaven, sabeu per què?

Perquè es pensaven que els naufrags eren del "Club de Natació".

Es una raó de pes.

Dos fadrins de La Línea han robat a un turista anglès.

Aquests guapos de La Línea s'han passat de la ratlla.

Mustafà Kemal ha penjat a cinc enemics seus.

Que mal, que mal et veig Mustafà!

Quan escrivim aquestes ratlles, encara no s'ha celebrat el banquet a l'Opisso.

No hi fa res. Serà un èxit. Un èxit tan gran com Opisso és gran dibuixant.

Per excés d'original deixem de publicar aquesta setmana el fulletí de **UNTROS DE PAPER**

Impremta LA CAMPANA i L'ESQUELLA
Carrer del Olm, 8 : Ciutat

LA COMMEMORACIO DE LA INDEPENDENCIA A AMERICA

Varis tipus d'indígenes d'aquesta raça que es perdí